

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Poemata Ferdinandi Episcopi Monasteriensis Et Paderbornensis, S. R. I. Principis, Comitis Pyrmontani, Liberi Baronis De Furstenberg

Ferdinand <Paderborn, Bischof, II.>

Parisiis, 1684

Ad Alexandrum VII. Pont. Opt. Max.

urn:nbn:de:hbz:466:1-7748

Vina dabunt alii, purum lac adferet Ægon,
 Et, Tibi, suspirans, puro mage candida lacte
 Pectora, dicet, erant, & fraudis nescia, Daphni.
 Ipse apium, ipse hederas, & nostris lilia spargam
 Humida de lacrymis, teque ad tua sacra vocabo.
 Talia jactantem supremo lumine vesper
 Occupat, & primo conspexit Lucifer ortu.

A D

ALEXANDRUM VII.

PONT. OPT. MAX.

Anno M. DC. LV. VII. Id. Aprilis renunciatum.

HUNC cecinisse diem venturi præscius ævi
 Dicitur Aonias inter Apollo Deas:
 Hunc fore, neglectas quo gloria tolleret artes,
 Et faceret doctis vatibus ingenium.
 Verba fides sequitur: rerum molitur habenas
 Orbis ALEXANDER natus ad imperium.
 Ac velut exactæ post tristia frigora brumæ,
 Quum ver jucundum floridus annus agit:
 Ridet humus, ridet Zephyris spirantibus æther
 Purus, & argutæ dulce queruntur aves.
 Exultare novo sic Principe vidimus Urbem,
 Et quot regna vagus circuit Oceanus.
 Vidimus excitas Parnassi monte sorores
 Aurea desuetæ tendere fila lyræ.
 Vidimus Ausonios, genus immortale, poëtas
 Præcingi sacra, quam meruere, coma.

A iij

6 FERDINANDI EPISCOPI MONASTER.
Lætitiâ & Pacem (miseris vix cognita terris
Numina, quas luctus semper & horror habet)
Ter Vaticani circum delubra volantes
Audiimus reditus signa dedisse sui.
Audiimus: lætas voces plaususque canentum
Vocibus & plausu Roma secuta suo est.
O mihi si populi sensus æquare canendo
Fas foret, & causa digna dieque loqui !
O mihi si Phœbus vacuis dictaret in hortis
Grandia Romani carmina Callimachi !
Non ego, Magne Pater, celebrarem facta tuorum,
Non fultam titulis divitiisque domum;
Non maris Hetrusci portus & litora quondam
Hercule, nunc proavis inclyta regna tuis;
Non belli claros studiis heroas, & altis
Adscriptos Superùm sedibus indigetes;
Nec quæ porticibus miramur nixa superbis
Atria, pressa Ducum Pontificumque pede;
Nec quas majorum pietas cœlestibus aras
Struxit Apelleis conspicuas tabulis:
Sed te qui titulos tantum præcedis avitos,
Quantum nocturnas Cynthia plena faces.
Et tua non humili memorarem nomina cantu
Extremas ultra solis itura vias,
Qua levat Eoo rutilantem gurgite curram,
Et qua poscentes otia solvit equos.
At non intacti mores, & quas rudis ætas
Virtutes teneris duxit ab uberibus,

Et data Pieriis juvenilia tempora sacris,
 Carminis, ut quondam, res foret una mei.
 Major equis pulsanda patet nunc area nostris,
 Qua Padus objectis æstuat aggeribus,
 Qua centum populos, centum Ferraria ' sospes
 Debet consiliis oppida salva tuis.
 Seu circum fremerent irati Cæsaris arma,
 Necnon adversos Mantua passa Deos:
 Seu propiora movens Venetus discrimina miles
 Verteret Hadriacas ad nova bella rates:
 Seu late grassata lues, & turpis egestas
 Inferrent miseris urbibus excidium:
 Seu Pater Eridanus campis undaret apertis,
 Deucalionæ damna minatus aquæ.
 Ille idem assiduis Cycni plangoribus, idem
 Certavit mœstis Heliadum lacrymis;
 Cum patriæ fines & rectas legibus urbes
 Linquentem ripis vidit abire suis,
 Et Libycos tentare ' sinus, ubi classibus audax
 Insula Threicias depopulatur opes;
 Europæque suæ custos delecta juvenus
 Tutatur medii credita claustra maris.
 Non secus Italiæ Cimbro natura minanti
 Alpinas visa est opposuisse nives.
 Non secus occiduis inhiantem finibus Afrum
 Herculis objectis meta coërcet aquis.
 O quoties Melitæ fortes hortatus alumnos
 Jussisti propera vellere signa manu!

' Alexander VII. Ferrariæ Prolegatus Pontificius difficillimis temporibus belli, pesti-
 lentiæ, arctioris annonæ, & exundationis fluminum. * Melitæ Inquisitor.

8 FERDINANDI EPISCOPI MONASTER.
 O quoties Solymer, Asiæque reposcere regna,
 Sceptraque Bistonæ frangere barbariæ!
 Testis Neptunus, Tethys mihi testis, & omnis
 Tritonum soboles, Nereïdumque chorus.
 Illis cura fuit partos cantare triumphos,
 Et tua cognatis facta referre Deis.
 Me decet Arctoo spumantem sanguine Rhenum
 Dicere, nec patriæ bella silere meæ.
 Infelix tellus, Romana clade tumentis
 Arminii quondam signa secuta ducis!
 Hei mihi, nunc ducibus nihilo melioribus usa
 Scinderis in partes, & nova sacra colis.
 At magno commissa luis. Quæ flumina belli
 Nescia? quæve tuo terra cruore caret?
 Forsitam & Divos nondum sibi sentiet æquos,
 Et mala cum tulerit plurima, plura feret.
 I celer, instantem capiti defende ruinam:
 I celer, & longæ vince pericla viæ.
 Non te Sicani tardent fera murmura ponti,
 Non formidatæ navibus insidiæ;
 Non rigor Alpinus, non frigore saxa perenni
 Horrida, non duro flumina vincta gelu.
 Hic Ubios, * domina deductos Urbe colonos
 Et flavos vives impiger Usipios.
 Tum dextram tendes populis, quos Luppia nostris
 Cædibus infecta decolor ambit aqua,
 Et quos bellipotens olim dititione premebat
 Accola vicini Bruçterus * Amisii:

* Nuncius Pontificius Coloniam, & inde Monasterium pacis conciliandæ gratia missus.
 * Bruçteri Germaniæ populi ad Amisium fluvium. Tacitus lib. 1. Ann. & alibi.

Nunc

Nunc ubi conventu mundi coïere vocato
 Discordes studiis consiliisque Patres:
 Discordes, i, junge animos. Europa, Deusque
 Imponunt humeris publica vota tuis.
 Auspiciis pax freta bonis frondentis olivæ
 Prætendit capiti mitia ferta tuo.
 Visa quieturis demum promittere terris
 Aurea compositis secula diffidiis.
 Hic etiam ' Veledam, qua nec Cumæa sacerdos,
 Nec divina fuit clarior Herophile,
 Te veniente, ferunt iterum de turre locutam
 Fatidico tales ore dedisse sonos.
 Lætus ades, rerum spes & tutela mearum,
 Sospite quo nobis vita salusque redit.
 Lætus ades, cœtus nec dedigneris amicos,
 Et mea securo visere regna pede.
 Non iterum clades ' animo versamus, & iras,
 Armaque Quinçtilios vincere docta tuos.
 Qualis ad Assyrias immani funere Carras
 Romanus Partho fusus ab hoste jacet.
 Nulla salus bello, pacem deposcimus omnes:
 Pax veniat populis sæpe vocata meis.
 Sed, nisi me Phœbi ludunt oracula, quondam
 Quæ cecinit nostro conscius ore Deus,
 Pax erit: at sacris tam detestanda Latinis,
 Quam male mercata pax coitura fide.
 Non ideo curasque tuas vigilesque labores
 Excipient meritis fata sinistra tuis.

¹ Staius lib. 1. Silv. in Soter. pro Rutilio Gallico. Tacitus Hist. lib. 4.
² Sueton. in Octav. cap. 23. Paterc. Hist. lib. 2.

IO FERDINANDI EPISCOPI MONASTER.
 Purpura virtutis pretium tibi cedit, & inde
 Quo nihil hæc majus, quod tibi donet, habet.
 Scilicet & terris, cœloque, ereboque verendum
 Te folio accipiet maxima Roma suo.
 Tum pia laturus sacratis oscula plantis
 Orbis adoratos procidet ante pedes.
 Tunc Septem imperio quæ nunc CHRISTINA triones
 Frenat, & Arctoas ducit in arma manus,
 Adveniet supplex, & Vaticana tenentem
 Regna colet prono devenerata genu.
 Tum consanguinei longo post tempore Reges
 Arbitrio ponent impia bella tuo:
 Et pacti stabilem jurato fœdere pacem
 Damnabunt pugnas, & grave Martis opus.
 Arvaque læta Ceres, & pleno Copia cornu
 Dona ferens niveis oppida viset equis.
 Mox ubi jam fessas recrearint debita gentes
 Otia, signa dabunt ad sacra bella tubæ.
 Bella recrudescant Naupacti, & barbarâ Thracum
 Gaza per Ionias sparsa natabit aquas.
 Quas ego nunc acies video! quos æquora remos
 Verrere! quam latis vela tumere notis!
 Quantus adest sudor populis! quot in arma volentes
 Creta viros tota concitat Italia!
 Ut Solyme poscit reduces in prælia Gallos!
 Ut tremit Austriacas pallidus Ister opes!
 An te etiam¹ auspiciis tollentem signa secundis,
 MAGNE PATER, toto cernimus ire mari?

¹ Huc ego, seu sit opus Neptuni fluctibus, alta
 puppe sedens; seu terrestri certare duello,
 Vetus equo veniam. Philomathi Musæ juveniles, poemate 83.